

กระเบื้องจะเฟื่องฟูลอย...น้ำเต้าน้อยจะถอยจม

นำเสนอเมื่อ : 9 ก.ย. 2552

ไม่ว่าจะประมาทในการคิด

หรือประมาทในการพูด

หรือประมาทในการฟัง

มีโทษอย่างยิ่งทั้งนั้น ความประมาทในทั้งสามประการเป็นสิ่งเกี่ยวเนื่องถึงกัน
ประมาทอย่างหนึ่งอย่างใดก็เป็นเหตุให้ประมาทพร้อม เกิดโทษพร้อมได้จริง
ดังเช่นแม่มีความคิดเชื่อถือในเรื่องหนึ่งเรื่องใด ความคิดเชื่อนั้นก็ยอมไม่หยุดอยู่เพียงที่ความคิดเท่านั้น

ยอมจะสืบต่อไปเป็นคำพูดด้วยเป็นธรรมดา ถ้าประมาททำให้เกิดความเชื่อที่ไม่ถูกไม่จริง
แต่เป็นความเชื่อที่ผิดที่ไม่จริง เมื่อสืบต่อเป็นคำพูด ก็ต้องเป็นคำพูดที่ผิดจากความจริงด้วย
ผู้พูดจะมีเจตนาร้ายหรือไม่มีเจตนาร้าย ผลร้ายก็ยอมเกิดแน่นอนเป็นธรรมดา

อย่าลืม **คำพูดของคนนั้นมีอิทธิพลแรง มีอิทธิพลสูง ทั้งในทางทำลาย และทั้งในทางสร้างสรรค์**
นั้นก็เพราะเกิดจากการฟังเป็นสำคัญ เสียงพูดที่ไม่มีการได้ยินได้ฟัง เสียงก็ไม่มีความหมาย แต่แน่นอน
เสียงพูดต้องมีผู้ได้ยินได้ฟังเป็นธรรมดา

จึงต้องมีความหมายเสียงนี้แหละ ที่ทำให้เกิดความเชื่อนี้แหละ ที่ทำได้ ให้คนดีถูกกดให้ต่ำต้อย
คนชั่วเลิศลอยด้วยถูกยก อะไรที่เกิดตามมาจะเป็นผลดีได้หรือ ถึงยุคเช่นนี้เมื่อไร เมื่อนั้นก็ไซ้ยุคมีดี

“กระเบื้องจะเฟื่องฟูลอย น้ำเต้าน้อยจะถอยจม

ผู้ดีจะเดินตรอก ชี้ออกจะเดินถนน”

คำพยากรณ์แต่โบราณนานมานี้ น่าจะบอกว่ายุคมีดีจะมาถึง คือยุคที่คนดีจะถูกเหยียบย่ำ
คนชั่วจะได้รับยกย่อง ซึ่งต้องเป็นผลของกรรม ที่ได้ทำกันมา ทั้งกรรมชั่ว และทั้งกรรมดี
กรรมที่เอื้อมมือมาถึงแล้ว

อย่างไรก็ตาม **เราทุกคนพึงหลีกเลี่ยงการเป็นมือแห่งกรรมชั่ว ที่จะเหยียบย่ำคนดี**

และหลักให้พ้นจากการเป็นมือแห่งกรรมดี ที่จะยกย่องคนชั่ว

เพราะจะเป็นการร่วมสร้างบ้านเมืองของตนให้สิ้นความมั่งคั่ง ที่จะเกิดจากกำลังใจของคนดี ที่จะเกิดจากกำลังความสามารถของคนดี

บ้านเมืองจะเต็มไปด้วยความเลวร้ายที่เกิดจากกำลังใจของคนชั่ว ที่จะเกิดจากกำลังความสามารถของคนชั่ว ฟังรอบคอบในการดูให้รู้จริง ว่าใครดี ใครชั่ว รอบคอบในการฟังเสียงบอกเล่า จึงจะช่วยประเทศชาติให้สวัสดิ์ได้ และช่วยตนให้พ้นบาปได้

การพูด กับ การฟัง สองอย่างนี้ยากจะซึ้งไปได้ ว่าอย่างไรหนสำคัญกว่ากัน พูดแล้วต้องมีกรฟัง เช่นนี้ก็เห็นได้ชัดว่า ต้องเกี่ยวเนื่องกันมีความสำคัญเสมอกัน แต่โดยมีความเชื่อเขาเป็นเรื่องใหญ่ พูดแล้ว ฟังแล้ว เชื่อแล้ว เป็นเรื่องหนึ่ง ที่ความเชื่อมีความสำคัญที่สุด สำคัญกว่าการพูดและการฟัง

พูดได้ ฟังได้ เชื่อก็ได้ ไม่เชื่อก็ได้ ความเชื่อมีความสำคัญตรงนี้ ตรงที่ฟังแล้ว เชื่อเลย ไม่พิจารณาให้เห็นความถูกผิด ความจริงแท้ที่ไต่ยินไต่ฟัง เชื่อเพียงเพราะไต่ยินไต่ฟัง เชื่อก็คือเชื่อว่าเป็นความจริงตามที่ไต่ยินไต่ฟัง จากเสียงบอกเสียงเล่า

ความจริงเป็นอย่างไรเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ที่ผู้พูดอาจรู้ แต่ผู้ฟังไม่นอยนักที่เชื่อว่าเรื่องที่ไต่ยินไต่ฟังคนนั้นบอกคนนั้นเล่า เป็นเรื่องจริง

น้อยนักที่ฟังแล้วไม่เชื่อ ไม่สนใจ ฟังแล้วก็แล้วกันไป ผู้ฟังประเภทหลังนี้ไซ้คดี ที่ไม่ก่อความเสียหายให้แก่ผู้ตกเป็นเหยื่อของเสียงบอกเล่า นับว่าไม่ทำบาปแกบบางชีวิตของบางผู้บางคน ที่อาจไม่ควรต้องรับบาปเป็นความสกปรกจากปากคนใจสกปรก ที่ในโลกมีมากมายนัก เพราะกิเลสยังไม่เบาบาง

ความเชื่อเป็นหนึ่งในเรื่องใหญ่ เรื่องสำคัญ ฟังมีสติให้เสมอเมื่อจะเชื่อข่าว หรือเชื่อคำบอกเล่าของผู้ใดคนหนึ่ง トラบไตที่กิเลสยังครอบงำใจคนอยู่เกือบทุกถวนหนา เสียงบอกเล่าก็หาอาจเชื่อได้เสมอไปไม่

เป็นผู้ฟังต้องรอบคอบให้อย่างยิ่ง มีสติ ใช้ปัญญา ให้เต็มที่ ให้สมกับที่มีปัญญาแล้ว ได้เกิดเป็นมนุษย์ และได้พบพระพุทธศาสนา อัญเชิญพระธรรมคำทรงสอนไว้ในหัวใจ ในชีวิต ให้เป็นผู้มีกายวาจาใจ ไม่ก่อให้เกิดทุกข์โทษภัย ทั้งแก่ตนเอง และทั้งแก่ใครๆ ทั้งนั้น

ซึ่งเป็นไปได้ที่แม้เริ่มต้นแล้วยอมแผ่ขยายยิ่งใหญ่ไปเป็นธรรมดา ให้เป็นความทุกข์ความรอนของประเทศชาติ และของพระพุทธศาสนา ก็เป็นไปได้ เริ่มที่ความเชื่อที่เกิดแต่ความชั่วร้ายนานาประการ จากบุคคลนานาชนิด ที่มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง ทั้งใกล้ตัวเราทั้งไกลตัวเรา

สติในความเชื่อจึงจำเป็นอย่างยิ่งแก่ใจความเชื่อ ที่อาจผิดไปแล้ว ให้ถูกได้ด้วยกันทุกคน แม้มีความจริงใจที่จะช่วยบรรเทาทุกข์ อันเกิดจากคนมากมีกิเลส ทุกข์ที่ครองบ้านครองเมืองที่รักของเราอยู่ อย่างนาสะพริงกล้านัก

: แสงส่องใจ วันมหาจักรี-วันเถลิงศก ๖ เมษายน-๑๓ เมษายน ๒๕๔๙

: สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

: ณ วัดญาณสังวรารามฯ